

ILYEN A BOLDOGSÁG

A Milyen is a **boldogság**? szerzője

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

elle

Ellie O'Neill és Graham Larkin azonnal egymásba szerettek, amikor egy elírt e-mail cím váratlanul összehozta őket. Már több mint egy év eltelt azóta, hogy elbúcsúztak egymástól. Akkor megígérték, hogy írnak egymásnak, de a levélváltások egyre ritkábbak lettek, végül teljesen elmaradtak.

Ellie elsős az egyetemen, és úgy érzi, tovább kellene lépnie, és maga mögött hagynia a múltat. Graham pedig azzal próbálja elterelni a figyelmét, hogy film- és reklámszerepeket vállal.

Egy nap azonban Graham New Yorkba érkezik. Ellie-ben megelevenednek a régi szép emlékek, de fél, hogy az érzései nem találnak viszonzásra. Ennek ellenére barátnőivel elmennek a fiú filmpremierjére.

És amikor Ellie és Graham újra szemtől szemben állnak, fellobbanhat-e újra a láng? Vajon túl tudnak

o

Jennifer E. Smith

ILYEN A BOLDOGSÁG

— részlet —

Dream
válogatás

1

Még mielőtt meglátta volna a vakuáradatot, Ellie ösztönösen tudta, hogy ki van ott.

Pontosan egy év, két hónap és huszonegy nap telt el, mióta utoljára látta őt, de a fiú mintha rádiójelet sugárzott volna a fejébe, összezavarva a gondolatait. Mindig is elég volt pusztán a közelében lennie, hogy Ellie agyát statikus zörej töltse be.

Most először járt New Yorkban – hétvégi kirándulásra jött az új szobatársával és még pár lánnyal a koleszból –, és ahogy a toronymagas épületek tövében állt a szürkületben, megdöbbenette, milyen kicsinek tűnik ez a hely.

Már több mint egy éve úgy érezte, hogy a világ túl nagy.

Erre most itt találta magát Manhattan közepén, a földgolyó egyik legnagyobb városában, a kavargó sokaságban, a munkából hazafelé siető vagy vacsorázni induló embe-

rek között, akik esernyőt, bőrröndöt vagy szatyrot szorongattak, kalapot és napszemüveget viseltek, az útikönyvüket vagy a mobiljukat bámulták. Sokan ugyanabba az irányba sodródtak, akár a molylepkék a lámpafény felé, ellenállhatatlanul vonzották őket a hatalmas, pásztázó reflektorok a Ziegfeld Filmszínház előtt. Lábujjhegyre álltak, a nyakukat nyújtogatták, és a mellettük állókkal sutyorogva próbálták kitalálni, miért ez a nagy felhajtás.

És valahogyan, ennek az egész cirkusznak a közepén, itt volt az a bizonyos fiú is.

Ellie már azelőtt tudta ezt, hogy meglátta a rendőrségi kordonokat, mielőtt észrevette a vörös szőnyeget meg a reflektorokat meg a biztonsági őreket, mielőtt megpillantotta a kivilágított táblát.

Ezer oka lett volna figyelmen kívül hagyni a hátán futkosó hideget. Öröletesen kicsi volt az esélye annak, hogy tényleg ez történjen. Hogy összefussanak itt, épp ezen a helyen, ennyi idő után – túl valószínűtlen lett volna, túl véletlenszerű, túl hihetetlen.

Ám a lelke mélyén akkor is tudta, hogy igaz.

Tudta, a statikus zörejből, a bizsergető, szédítő ködből, ami belepte az agyát: ez jelezte, hogy a világ megint össze ment. Érezte a fiú borzasztó, nyomasztó közelségét.

Meg a váratlan boldogságot, ami ennek a gondolatára eltöltötte.

És ekkor látta meg a nevet az előtetőn: a fekete betűk a fehér háttéren a távolból úgy festettek, mintha egy számítógép túl fényes képernyőjén rikítottak volna, akár egy e-mail, akár egy üzenet, akár egy emlék:

GRAHAM LARKIN

Mint kiderült, Ellie jogosan idegeskedett ettől az úttól, ám teljesen téves okokból.

Amikor Lauren, az új szobatársa megkérdezte, nem volna-e kedve elautózni vele meg néhány barátnőjével New Yorkba a hosszú hétvégére, Ellie elsőre bepánikolt. A legtöbb meghívásra először pánikkal szokott reagálni, de már három hete volt a Harvardon, és megfogadta, hogy végre összeszedi magát.

Elvégre az egyetem megadta számára a lehetőséget, hogy hátrahagyja a régi Ellie-t. Azt a lányt, aki jobban kedvelte a könyveket az embereknel, és akinek csak egyetlen barátja volt egész életében; aki sokkal szívesebben volt az anyukája társaságában, mint a korabeli kamaszokéban; aki szalvétára firkálgatott verseket, és semmit sem tudott a kortárs tömegkultúráról, így még a legeggyértelműbb uta-

lásokat sem értette; akinek dolgoznia kellett, és nem egy, hanem három állást vállalt.

A régi Ellie szégyenlős volt, csendes és igencsak félszeg. Megtett minden tőle telhetőt, hogy soha ne keltsen feltűnést: nem hordott magas sarkút, nehogy túl magas legyen, mindig lófarokba fogta vörös haját, és igyekezett elérni, hogy hacsak lehet, észre se vegyék.

De azt akarta, hogy az egyetemen minden másként legyen.

Meg akarta tanulni, hogyan hagyja figyelmen kívül az ösztöneit.

Be akart illeszkedni.

A Harvardon máris megtanult egy csomó mindent: például hogy egy percet sem tanácsos késnie a shakespeare-es szemináriumról, hogy soha ne hagyja a fogkrémjét a közös mosdóban, és hogy eszébe se jusson tacót enni a menzán.

Ám azt is megtanulta, hogy a barátkozás nem az erőssége.

Eddig szinte minden áldott este viaskodott benne a tudat, hogy el kellene mennie bulizni és ismerkedni, meg a sokkal, de sokkal erősebb késztetés, hogy pizsamát vegyen, és bevackolja magát az ágyba egy könyvvel.

– Téged is szívesen látunk – ajánlotta fel Lauren mindig, miközben készülődött, féloldalasan feltűzte félhosszú, sötét haját, és élénkpiros rúzszt kent a szájára. Ellie sosem

bírta megállapítani, hogy komolyan gondolja-e, vagy csak udvariaskodik, és a szíve mélyén kíváncsi volt, vajon mi történne, ha elfogadná a meghívást. Ám végül úgysem számított, mert soha nem fogadta el.

– Talán majd holnap – mondta újra meg újra.

Néha egy asztalnál ült velük a menzán – Laurennel meg annak két barátnőjével az eggyel fölöttük lévő szobából, Karával és Sprague-gel –, és mindhárman kifogástalanul kedvesek voltak hozzá, bár Ellie végül általában csak mosolygott meg bólogatott, mintha jámbor idiótává változott volna a társaságukban.

Ám igencsak nyilvánvaló volt, hogy nem illik ide. Ha ki kellett volna választani közülük a kakukktojást, még egy óvodás is rájött volna, hogy Ellie az. Részben azért, mert a többiek mind méregdrága holmikát viseltek, és úgy csevegtek a nyaralásról olyan helyeken, mint Rio vagy Bali, mintha semmiség lett volna. És mind ugyanazokat a kifejezéseket használták, a saját kis argójukat, amiből Ellie néha egy szót sem értett. Még a többségük neve is – ami közül meglepően sok hangzott vezetéknevének, pedig valójában keresztnév volt – kihangsúlyozott egy bizonyos háttérrel: Sprague és Collis és Conway és Smith.

De nem csupán erről volt szó. Hanem arról is, hogy mindannyiukból csak úgy áradt a laza menőség. És mintha mind ösztönösen tudták volna, hogyan kell boldogulni egy

olyan nagy és ismeretlen helyen, mint az egyetem: hol vannak a bulik, hogyan kell tökéletes órarendet összeállítani, miként jelezze az ember, hogy itt a helye.

Mert a többieknek *tényleg* itt volt a helyük. Ami azt illeti, mintha már mind ismerték volna egymást: a bentlakásos iskolából Andoverben vagy Exeterben, a lacrosse-táborból New Hampshire-ben, a golfklubból Connecticutban, a tengerparti nyaralásból Hamptonsban vagy a síelésből Aspenben, esetleg a közös kiruccanásokból a „belvárosba” (amiről Ellie tévesen azt hitte, hogy Bostonra vonatkozik, de mint kiderült, New Yorkra értették.)

Persze őt, a maine-i kisvárosból érkezett, ösztöndíjas lányt senki sem ismerte.

Ahogy elnézte ezeket a lehetetlenül magabiztos lányokat, Ellie gyakran érezte magát tudósnak, aki valami furcsa, ismeretlen madárfajt tanulmányoz. Nem bírta elhinni, hogy egy-egy retiküljük többbe került, mint az ő teljes ruhatára, hogy egyiküknek sem kellett még soha életében megdolgoznia a pénzért, vagy hogy gondolkodás nélkül előkapták a hitelkártyájukat, ha megkívántak valamit. És mintha ők is ugyanolyan értetlenül figyelték volna Ellie-t: végtelenül szórakoztatónak találták, hogy nem ismeri az összes egzotikus helyet, ahol jártak, vagy hogy olyanokat mondott, mint „a teremburáját”, vagy hogy inkább nem ment el egy buliba, mert még be akart fejezni egy verset,

amit csak úgy önszántából írogatott, nem házi feladatként.

Ellie nem vette a lelkére a dolgot. Egyikükből sem lett olyan barátnője, mint Quinn – akit kicsi kora óta ismert –, és tudta, hogy valószínűleg soha nem is lesz. De bármilyen viszonyban is állt ezekkel a lányokkal, úgy érezte, a társaságuk jelentheti az első lépést a beilleszkedés felé vezető úton, és ez egyelőre elég volt neki.

Így hát tegnap, amikor Lauren megemlítette, hogy átruccannak a belvárosba a hétvégére, és megkérdezte Ellie-t, nincs-e kedve velük tartani, a lány az azonnali elutasítás helyett habozott.

– Tényleg? – kérdezte, és felnézett a pszichológia tankönyvből.

Lauren vállat vont.

– Hát, a szüleim elutaztak, szóval csak a miénk a lakás. Úgyhogy arra gondoltunk, shoppingolunk egy kicsit, meg manikűröztetünk, meg ilyenek. Egyszerűen csak nagyon rám fér már egy kis New York-i levegő, tudod?

– Persze, megértem – felelte Ellie, mert félt bevallani, hogy még soha életében nem járt New Yorkban. Lepillantott a kiskacsás pizsamanadrágjára, amit le sem vett, mióta felkelt, és saját magát is meglepve azt válaszolta: – Szívesen veletek tartanék.

Lauren éppen beágyazott, és kezében a takaróval megdermedt.

– Hát, szupi – mondta, láthatóan meghökkenve. – A közgáz órák után indulunk.

Így hát ma délelőtt Ellie a kocsis hátsó ülésén találta magát, ahogy az autópályán repesztettek New York felé, és halkán dúdolgatott, miközben a többiek teli torokból ordították a szöveget minden dalhoz, olyan hangosan bömböltetve a zenét, hogy beleremegett az egész kocsi. Amikor elérték a várost, az egyenetlen épületek kuszasága úgy lenyűgözte Ellie-t, hogy egy pillanatra még a félszepségéről is megfeledkezett, és elkerekedett szemmel nyomta homlokát az ablaküveghez. Egy olyan épület előtt álltak meg, ami múzeumnak tűnt, de mint kiderült, ez volt Laurenék társasháza, aztán lerakták a holmijukat a lakásban, aminek a nappalija nagyobb volt, mint Ellie-ék házának egész alsó szintje.

Ezután eltöltöttek néhány órát az Ötödik sugárúton – a többiek vásárolgattak, Ellie pedig kimerült attól, hogy igyekezett magába fojtani döbbent reakcióját az árak látán –, aztán elmentek a Modern Művészetek Múzeumába, ahol a lány megpróbált úgy tenni, mintha tetszene neki egy rakat festmény, amiket mintha egy négyéves pingált volna.

Mire elindultak vacsorázni, átsétálva Manhattan túlsó felébe, mert mint kiderült, ott volt az a fúziós ázsiai étte-

rem, amit a többiek mindenáron ki akartak próbálni, az ég beborult, leszállt a szürkület, az épületekben pedig sorra kigyúltak a fények. Ellie egyre inkább lemaradt a három másik lánytól. Egy kicsit úgy érezte magát a társaságukban, mintha hosszú időn át kellene kamera előtt állnia, és egyfolytában a valóságnál vidámabb, élénkebb, menőbb énjét adnia, az erőfeszítés pedig teljesen kimerítette. Nem akart mást, csak leülni a félhomályos étteremben, és csendben enni, miközben a többiek dumálnak.

Ám ahogy az Ötvennegyedik és Hetedik utca sarkához közeledtek, meglátták az utat elbarikádózó, kék rendőrségi kordonokat. Az utca elkerített részén hatalmas tömeg gyűlt össze egy épület előtt, aminek homlokzatán régimódi előtetőn a *Ziegfeld* felirat virított cikornyás betűkkel.

– Biztos premier van – mondta Lauren, mielőtt még átkeltek volna az úton, Karen arca pedig felragyogott, ahogy lelépett a zebrára, máris a tömeg felé indulva.

– Vajon milyen filmet mutatnak be? – kérdezte, de Ellie valahogyan máris tudta a választ.

